

освобождение отъ въпроса, който си задаваха европейскитѣ и руски социалисти. Биографа трѣбваше да се спре върху този документъ, за да отбѣлѣжи една отъ важнитѣ фази на политическото развитие у Ботева.

Петия документъ е писмо отъ Ботева до Димитра Горовъ въ Гюргево. Въ биографическо отношение този документъ има много по голѣма важностъ отъ колкото въ историческо, защото има частенъ характеръ. Но не е лишень и въ историческо отношение, защото опрѣдѣля датата на скарванието между Л. Каравелова, бивши прѣдсѣдателъ на *Цен. Рев. Бъл. Правителство* прѣзъ 1870—74 год. и Стефана Стамболовъ, бѣдѣщия регентъ-прѣдсѣдателъ на „Свободна България“ прѣзъ 1887—88 год.

Шестия документъ е пакъ писмо до Драсова въ Лайпцигъ. Този документъ има еднаква тежестъ, както въ биографическо, така и въ историческо отношение, важи въ биографическо отношение, защото отъ него се вижда, че Ботевъ, притиснатъ отъ нѣмание на срѣдства, рѣшава да се ожени за пари, както се и ожени прѣзъ 1875 год. за *Велета*, като имаше прѣдъ видъ, че тя ще наслѣди 60,000 златни франка отъ уйка си, владиката Панаретъ Рашеевъ. Въ историческо отношение има значение, защото отъ него ясно се вижда какво расположение има Сръбското централно правителство къмъ българскитѣ революционери.

Седмия документъ : писмо отъ Ботева до Данаилъ Поповъ, прѣдсѣдателъ на Турно-Могурелския комитетъ. Сжъ и този документъ е важенъ, както въ биографическо, така и въ историческо отношение. Въ този документъ се говори за нѣкое си *теле*, което, споредъ обяснение на биографа, е нѣкой си *Заимовъ*, който избѣгалъ отъ Диарбекирскитѣ зацдани въ Романия и редактиралъ въ Браила нѣкакъвъ си юмористически вѣстникъ. Отъ този документъ ние лично се убѣдихме, че Ботевъ е употребявалъ сжщитѣ средства да печели привърженици, каквито и Любенъ е употребявалъ слѣдъ скарванието на хората отъ Центрииния Комитетъ. До колкото помнимъ, въ тази „пачавра“ за Каравелова имаше нѣколко антрефилета, пратени лично отъ Ботева до редакцията на „пачаврата“ и двѣ сатири, въ стихотворна рѣчь, пратени отъ *Стамболова*: едната сатира бѣше лично по адреса на Наталия Каравелова, а другата лично по адреса на Любена. Тѣзи писувни „Пачаврата“ ги напечатала, защото авторитѣ имъ, въ писмата си до *Заимова*, обяснявали защо не сж ги помѣстили въ колонитѣ на вѣст. „Знаме“; причинитѣ на това били, че тѣ не искали да дразнятъ дерговетѣ на Каравеловитѣ хора: Скарлатъ Стратевичъ въ Браила, Данаилъ Поповъ въ Турно-Могурели, Атанасова въ Галацъ, Райча въ Пloeщъ, Фитова въ Болградъ, които съгласно плана на Ботева и Стамболова, трѣбвало да се отцѣпятъ отъ Каравелова и присѣдинатъ къмъ кружока на „Знаме“. Редактора на „браилската пачавра“ сега едвамъ, слѣдъ прочитанието на прѣдмѣтния документъ, вижда, че той е билъ, безъ да съзнава това, орждие въ ржцетѣ на Любенъ Каравеловитѣ тогавашни соперници, както и Ботевъ бѣше орждие Каравелову чрѣзъ „Бу-